

lobene, men det beviser jo ikke, at det derfor er noget godt. Der har saaledes ogsaa været Vækst i Protektionismen, som jeg dog antager, Flertallet i denne Sal er Modstander af. Der er en vis Lighed mellem Patentloven og Protektionisme. Protektionismen, Toldbeskyttelsen, frembringer en kunstlig Stigning i Varesnes Pris, og Patentvæsenet hindrer en naturlig Falden af Priserne. Bøge Dele stude altsaa de mange til Fordel for de saa. Det er det udemokratistiske i denne Lovgivning. Naar den højtærede Minister talte om Svejts, kan jeg ikke nægte, at jeg blev noget stuffet, da jeg saa, at Svejts fik en Patentlov, men min Trøst er endnu Holland, der, saa vidt jeg ved, endnu ikke har nogen Patentlov. (Indenrigsministeren [Jørgensen]: Den kommer nok!) Holland har en dyrekøbt Erfaring; om jeg ikke husker fejl, var det i 1814, at det fik en Patentlov, som blev revet i Stykker eller i alt Fald meget hurtig afstøffet 1869, da man havde faaet mere end nok af alle de Besværligheder, Vanstueligheder og Uretfærdigheder, der fulgte deraf. Patentlovgivningen er ligesom Penelope's Væv: Naar man først begynder at væve paa den, kan man blive ved næsten i det uendelige. Det blev ogsaa indrømmet af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), at Patentvæsenet var omvisteligt i Teorien. Men det er et stærkt Grundstud for en Sag, at Teorien ikke en Gang er færdig; Teorien plejer ellers altid at gaa forud for Praksis, og saa prøver man Teorien i Praksis, og saa viser det sig undertiden, at det ikke gaar, og at det ikke kan gennemføres, men saa viser det sig ogsaa altid, at Teorien er gal. Den berømte Filosof Kant har en Gang skrevet en lille fortrinlig Afhandling om den Sætning: Det kan være rigtigt i Teorien, men i Praksis buer det ikke. Han viser, at Teori og Praksis maa være rigtige eller urigtige bage Dele. Naar vi derfor begynde med at praktisere med en Lovgivning, som viser sig ikke en Gang at have teoretisk Grundlag, tror jeg, man bhgger paa en overmaade løs Grund. Belønningerne, siger det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, saar Opfinderen netop igennem Patentet; men det er det sørgelige, at det ofte er de urette, der saa Belønningerne, og jeg kan ikke være ganske enig med den højtærede Minister i, at det nærmest er de fattige. Jeg tror, at Statsmagten bedre paa andre Maader kan hjælpe de fattige Opfindere til at faa Opfindelser gennemført, end igennem Patenter. Det er jo i Virkeligheden saa, at den fattige Opfinder som oftest har saa saa Venner, at

han vanstuelig kan faa sin Opfindelse frem, men er der saa en Gang en Kapitalist, som opdager, der er noget rigtigt deri, køber han Opfindelsen af ham, tit for Spotpris. Et meget lærerigt Eksempel paa, hvorledes Kapitalister kunne bemægtige sig den fattiges Opfindelse — det staar dog for Næsten ikke i Forbindelse med Patenter, men passer derpaa — er Gutenbergs Historie. Det er særdeles interessant at gennemgaa, hvorledes Bogtrykkerkunsten blev gennemført ved, at Faust og Schöffer kunde se, at Gutenberg havde gjort en virkelig Opfindelse, og de laante ham Penge, men da han saa blev forarmet, toge de Opfindelsen selv. Noget saadant kan naturligvis ogsaa foregaa og foregaar ogsaa, hvor det gælder Patentvæsenet. Jeg tror, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds snarest vil slutte sig til den bekendte franske Nationaløkonom Bastiat's Bære, at man skal lade Sagen udvikle sig naturlig. I det Øjeblik en har gjort en Opfindelse, søger han at faa den frem og nyder saa til en vis Tid et større Bederlag end andre, fordi han alene har Hemmeligheden, men efterhaanden er der flere og flere, der komme efter den, og det ligger i Sagens Natur, fordi man staar paa de ætsakte Videnskabers Grund, at saa falder Prisen lidt efter lidt. Jeg er for saa vidt ikke enig med Bastiat, som jeg ønsker, at Opfindelsen tillige saa hurtig som muligt skal komme Samfundet til Gode, og derfor netop mener, det er Staten, der skal træde til, finde den virkelige Opfinder og belønne ham. Det glæder mig dog, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds var af den Mening, at 15 Aar var for lang Tid at bestemme i Loven. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, naar han mente, at der var en Analogi mellem Eneretsbevillinger og Beskyttelse for Forfattere og Kunstnere; thi disse sidstes Frembringelser ere noget aldeles individuelt. Et Digt af Homer eller et Værk af Thorvaldsen har sit Præg for alle Tider, og det er ikke noget, man paa den Maade kan stjæle, fordi to ikke gøre akkurat det samme. Det er kun Genfrembringelsen, Kopien, som der bliver Genstand for Beskyttelse, og i den Henseende er jeg enig med det ærede Medlem. I øvrigt vil jeg sige, at naar man endelig vil gaa til en Patentlov, mener jeg ogsaa, at Forundersøggelsesystemet er langt at foretrække for Anmeldelsesystemet. Dette sidste kan være lettere for Administrationen. Det er let nok, som f. Eks. den franske Stat gør, at sætte disse 4 Bogstaver paa en Genstand: „S. G. D. G.“ sans garantie du gouverne-